

[Anker Lau.]

det høje stude, det ærede medlem befinder sig på, vil jeg vælge at gå ud fra, at de var ment som en venlighed. Over for den stadiige opfordring til os om at tage alle betænelighederne mest muligt i betragtning og opfattelsen af, at vi ikke gør det, vil jeg sige, at vi har erkendt, at moderate toldsatser er bedre end restriktioner, og det er vi også klar til at tage konsekvensen af. Men vi kan ikke erkende, at en lang række af de toldsatser, der har været fremført, er moderate. Spørgsmålet er så: tjener det noget formål at forhale den tilpasningsperiode, som vi dog skal igennem — for vi er vel alle sammen enige om, at der skal en tilpasningsperiode til for en række virksomheders vedkommende, for at vi kan komme ind i det store marked? Spørgsmålet er, om det ikke er det gunstigste øjeblik, med den beskæftigelse og den økonomi, vi har, til at gennemføre det. Det er ikke sikkert, at det kan lade sig gøre om 2-3 år på samme lette måde som i dag. Det anser jeg for et meget væsentligt grundlag for den stilling, som vi i øvrigt har indtaget.

Det ærede medlem hr. Lars P. Jensen talte om landbrugets og industriens produktionsmidler. Jeg er virkelig enig med ham angående produktionsmidlernes toldfrihed og frilisten. Det skal da principielt ikke udelukkende være landbruget, det drejer sig om, selvfølgelig ikke; det må også gælde industriens produktionsmidler, det er ganske ligetil. Hvad angår landbrugets særbehandling herhjemme i henseende til eksport, går jeg ud fra, at så længe landbruget bliver mishandlet i alle de lande, som vi efterhånden har forsøgt at komme i samarbejde med — det være sig de seks eller de syv eller Norden — må vi herhjemme forbeholde os, hvordan vi skal behandle andre landes landbrug. Det tror jeg vi alle må være enige om er et konsekvent og rigtigt standpunkt. Det går jeg også ud fra at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen er enig med mig i. Så kan jeg ærlig talt ikke se, hvad det hele drejer sig om. Jeg synes, at problemerne forenkles en hel del på dette område i hvert fald.

Den højtærede finansminister var inde på nogle provenumæssige betragtninger,

som jeg i og for sig synes var ret fornuftige. Jeg tror, man står sig ved ikke at spekulere på, hvad dette her giver, og hvad det ikke giver, for det lader sig ikke udregne. Det er rigtigt, som finansministeren sagde, at man kan sætte toldsatserne så højt, at der slet ingen told kommer i kassen. Og at man så skal rejse landet rundt og rose sig af det, kan vel heller ikke være meningen. Derfor tror jeg ikke, det spiller nogen større rolle. Det, der sker i mange tilfælde, er en nedsettelse af tolden på råvarer og halvfabrikata og forhøjelse af tolden på færdigvarer; de to ting kan ikke afbalancere hinanden, det giver tilsammen større beskyttelse. Det er formentlig også noget af det, man har tilsigtet. De to ting kan som sagt ikke opveje hinanden; lige mange stigninger og lige mange fald går ikke lige op, i alt fald ikke i produktionen.

Jeg beklager, at den højtærede handelsminister ikke er her, for jeg må ærligt tilstå — der er måske ikke noget at sige til det — at den måde, handelsministeren behandlede valutaproblemet på i relation til det, jeg sagde i mit første indlæg i dag, forstod jeg ikke. Det er nu engang inden for dette område sådan, at lovens tekst er en ting for sig. Det er en bemyndigelseslov i alle ender og kanter. Den kan bruges, den kan misbruges, eller den kan overhovedet ikke bruges, hvis man har lyst til det. Derfor har vi været imod hele spørgsmålet om administrationen af friliste og bunden liste, således som loven nu efter vor mening er blevet forringet i udvalget, og det er vor begrundelse for, at vi, selv om teksten kan være god, ikke vil kunne tage noget medansvar for administrationen, som den kan tænkes udført i fremtiden.

Må jeg i øvrigt benytte lejligheden til, ligesom en række andre talere har gjort det, at udtale min anerkendelse af embedsmændenes arbejde i denne sag. Det arbejde, de har præsteret, tror jeg har imponeret os alle, og det synes jeg gerne jeg vil have lejlighed til at sige her.

De ærede medlemmer hr. A. C. Normann og hr. Aage Fogh er flittige til historiskrivning. De har den vane ved enhver lejlighed at spørge om, hvad vi gjorde for så og så mange år siden, og fortælle, hvordan det lå dengang. Det skal jeg lade ligge,